

ναυμαχίας (1). Ὁ Βυσβέκ ἐφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1555 καὶ διέμεινε μέχρι τοῦ 1562, ἐξαιρουμένων μηνῶν τινῶν ἀπουσίας.

Μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπάνοδον εἰς Γερμανίαν, τοιαύτην ὑπόληψιν ἀπέκτησεν ἕνεκα τῆς συνετῆς καὶ εὐτυχοῦς διεκπεραιώσεως τῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων, ὥστε ὠνόμασεν αὐτὸν διδάσκαλον τῶν τέκνων τοῦ ὁ διάδοχος τοῦ Φερδινάνδου, Μαξιμιλιανὸς ὁ Β'. Τὸ 1570 συνώδευσεν εἰς Γαλλίαν τὴν ἀρχιδούκισσαν Ἰσαβέλλαν, μνηστὴν τοῦ Καρόλου Θ', Βασιλέως τῆς Γαλλίας. Εἰς τὴν αὐτὴν ταύτην διέμεινεν ὁ Βυσβέκ ἐπὶ τινα ἔτη ὡς αὐλάρχης, καὶ ἐνταῦθα ἔγραψε τὰς πρὸς τὸν Ῥοδόφιλον Β'. ἐπιστολάς του. Ἐξομνησκοντούτης ἤδη, ἐζήτησεν ἄδειαν παρὰ τοῦ κυρίου του νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πατρίδα του. Διερχόμενος δὲ διὰ τῆς Νορμανδίας, σπαρταζομένης τότε ἀπὸ ἐμφυλίου στάσεως, ἐνέπεσεν εἰς χεῖρας στρασιαστῶν. Ὁ ὁπλαρχηγός, ἐξετάσας τὰ διαβατήρια καὶ τ' ἄλλα ἔγγραφα τοῦ Βυσβέκ, ἐτιμώρησε τοὺς στρατιώτας, καὶ διὰ παντοίων τρόπων ἐπροσπάθησε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν προσβληθέντα αὐλάρχην. Ἀλλ' ὁ Βυσβέκ, μεγίστην μεγαλοψυχίαν δεῖκνύων, ἀπεκρίθη, ἐνῶ κατείχεται ἀπὸ σφοδρότατον πυρετὸν ἕνεκα τοῦ κόπου καὶ τοῦ φόβου, ὅτι οὐδεμίαν ἱκανοποίησιν ἢ τιμωρίαν ζητεῖ, ἀλλ' ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν. Μετεκομίσθη δὲ κατ' αἰτησίαν του εἰς φίλου τινος πλησιόχωρον οἰκίαν, ὅπου καὶ ἐτελεύτησε τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1592 ἔτους.

Α. Γ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΙΑΠΟΝΙΑ.

(Ὁρα φυλλάδ. 193, σελ. 23.)

—600—

Εἶπομεν πῶς αἱ γυναῖκες θεωροῦνται καὶ πῶς διαγοῦσιν ἐν Ἰαπωνίᾳ· περίεργον δὲ νὰ ἴδωμεν καὶ πῶς ἐνδύονται. Καθὰ λέγουσιν οἱ ἐπισκεφθέντες τὸ κράτος ἐκεῖνο οὐδαμοῦ, οὐδ' εἰς τὴν Εὐρώπην οὐδ' εἰς τὴν Ἀσίαν, τῶν γυναικῶν τὸ ἐνδυμα εἶναι παλυτελέστερον τοῦ τῶν Ἰαπωνίδων. Καὶ τὸ μὲν κεφαλοδέσιμον αὐτῶν φέρουσιν ἀτημελῶς, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἀκόμψως. Ἐν καιρῷ μὲν θέρους αἱ ἐσθῆτες αὐτῶν εἶναι λεπτοῦφέσταται καὶ διὰ κεντημάτων πεποικιλμέναι, ἐν ὥρᾳ δὲ χειμῶνος παχεῖαι καὶ θερμαί.

Τί δὲ πρὸ πάντων ἀποτελεῖ τὸν πλοῦτον, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν χάριν τῶν Ἰαπωνίδων; ὁ μὲ

γας ἀριθμὸς τῶν ἐσθῆτων μὲ τὰς ὁποίας περιβάλλονται· ἀρχεται δὲ ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀπὸ τῆς πέμτης καὶ καταντᾷ μέχρι τῆς εἰκοστῆς. Ὅσαι κατὰ τὴν ἀναγνώσασιν ἕως τῆς περιόδου ταύτης τὸ ἄρθρον μου, θέλουσι σκιρτήσαι ἀπὸ χαρᾶν ὡς ἀνακαλύπτεται ἰσχυρότατον ἐπιχείρημα κατὰ τῶν ἀντλεῶν κατηγοριῶν τῶν ἡμετέρων κριτοδινῶν. Ἰδοὺ, θέλουσιν εἰπεῖ, ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν αὐτὴν τὸ ὠραῖον φύλον ἐξογκοῦται καὶ φυσκόνεται ὅπως καὶ ἡμεῖς· φυσικὸν ἄρα καὶ ἀναγκαῖον τὸ γυναικεῖον φύσκωμα.

Συνομολογῶ, διότι καὶ εἰς ἐμὲ ἀρέσκουσιν αἱ κριτοδινᾶι. Ἴσως, ἂν καὶ τινες ἄνδρες ἔφερον τοιαύτας, ὑπὸ τὸν ὑλικὸν τούτων ὄγκον θὰ ἐκρύπτετο ὁ ἠθικὸς ὄγκος αὐτῶν· ἀλλὰ, κυρίαι μου, μὴ σπεύδετε· ἀναγνώσατε πρῶτον ὅλον τὸ ἄρθρον μου, καὶ ὑστερον ἐπιφέρετε συμπεράσματα. Ἡ ὑμετέρα κριτοδινᾶ, (ἐὰν ἔχετε μίαν μόνην) θέλει ὁλόκληρον ἱμνιοθήκην διὰ νὰ φυλαχθῇ· ὑπ' αὐτὴν κρύβονται, ὡς ἐσχάτως ἐμάθομεν, καὶ ὁλόσωμοι στρατιῶται ἐπίλεκτοι μὲ ὅλην των, ἂν δὲν λανθάνω, τὴν πανοπλίαν. Θέλετε ὁμῶς ἀπορήσει ὅταν μάθετε ὅτι τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐσθῆτες ἰαπωνικάς θάναταί τις νὰ κρύψῃ ἀξιόλογον ἐντὸς τοῦ στενωπάτου θυλακίου του· διότι τοσοῦτον εἶναι λεπταί, ὥστε ὅλαι ὁμοῦ δὲν ἔχουσιν οὔτε δύο ὀκάδων βάρος. Οὔτε τὰ λεπτότερα τῶν εὐρωπαϊκῶν ὑφασμάτων προσεγγίζουσι τὸ ἀερώδες, οὔτως εἰπεῖν, τῶν ἰαπωνικῶν. Ἡ πρώτη ὅλων τῶν ἐσθῆτων, ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν φοροῦσι κατὰσχα, ἐπέχει τόπον τοῦ ἀναποφεύκτου ἐνδύματος τῶν ἡμετέρων γυναικῶν, καὶ εἶναι μονοχρώματος, λευκῆ ἢ γαλανῆ. Δένονται δὲ σύμπασαι αἱ ἐσθῆτες αὐταὶ διὰ μιᾶς μόνης ζώνης πλατυτάτης καὶ πολλὰ μακρᾶς, δις τυλισσομένης περὶ τὸ σῶμα· διότι, ἀλλοίμονον ἐὰν λυθῇ ἡ ζώνη!... Ὁ κόμβος αὐτῆς γίνεται μεγάλος· καὶ αἱ μὲν ἄγαμοι ἔχουσιν αὐτὸν ὀπισθεν, αἱ δὲ ἔγγαμοι ἔμπροσθεν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες φέρουσιν ζώνην, καὶ ἐμπήγουσιν εἰς αὐτὸν διάφορα πράγματα· γιαταγά-ρια, παραδείγματος χάριν (οἱ μεγιστᾶνες μάλιστα ἐμπήγουσι δύο), ριπίδιον, καπνοσύριγγα, σάκκον μὲ καπνὸν καὶ μίαν θήκην μὲ ἱατρικά. Αἱ ἐσθῆτες τῶν γυναικῶν καὶ τὸ ἐνδυμα τῶν ἀνδρῶν εἶναι ὁλόανοικτα εἰς τὸ στῆθος, καὶ ἐπομένως, ἐπειδὴ δὲν φοροῦσιν οὔτε λαίμοδέτην οὔτε τραχηλιάν, τὸ στῆθος φαίνεται ὅλον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμιλήσαμεν περὶ καπνοσύριγγος δὲν εἶναι περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ αὐταὶ αἱ γυναῖκες καπνίζουσιν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν. Τὰς Ἰαπωνίδας μιμούμεναι ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν καὶ αἱ Εὐρωπαῖαι ἤρχισαν καὶ αὐταὶ νὰ καπνίζωσιν· ὁ συρμός οὗτος μετεφέρθη μάλιστα ὑπὸ τινῶν κομφοπρεπῶν κυριῶν καὶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἑλλάδος· εὐτυχῶς ὁμῶς δὲν ἐρρίζωσεν.

Αἱ χειρίδες τῶν ἐσθῆτων εἶναι πλατύταται, αἱ τῶν παρθένων μάλιστα ἐγγίζουσι σχεδὸν τὴν γῆν· ἡ δὲ οὐρὰ τῆς ἐξωτέρω, ὅσον εἶναι μικρὰ τόσον ἀποδεικνύει τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τῆς φερούσης.

(1) Εἰς τινα ἐπιστολὴν τοῦ Σουλεϊμάνου πρὸς τὸν Γερμανὸν αὐτοκράτορα, ἀναγινώσκομεν τ' ἀκόλουθα· Caeterum quosdam captivos, quos per Legatum vestrum dimitti petiistis, sine omni exactione auri vel argenti, libere ad vos redire permisimus, σελ. 462.

Θά γελάσωσιν ἴσως πολλοὶ ἀναγινώσκοντες τὴν περιγραφὴν ταύτην τοῦ ἱαπωνικοῦ ἐνδύματος· ἀλλὰ πόσον θά ἐγέλων καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἰαπωνίας ἐὰν ἐβλεπον τὸ ἡμέτερον; ἐὰν ἐβλεπον, φέρ' εἰπεῖν, τὸ σφίγγιμον τῶν γυναικῶν, τὰς περὶ τὸ στήθος αὐτῶν καρφίδας, τὰς πόρπας, τὰς ταινίας, τὰς... τὰς... καὶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἐν φυλακῇ; Πόσον θά ἐγέλων ἐὰν ἐβλεπον ὡς ἀπηγγονισμένον τὸν λαιμὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ δύο οὐρὰς κρεμασμένας ὀπισθεν τῶν, καὶ δύο πόδας σχεδὸν γυμνοὺς;

Ναὶ μὲν αἱ Ἰαπωνίδες φοροῦσιν εἰκοσιν ἐσθῆτας, ἀλλὰ τὰς περιβάλλονται ὅλας διὰ μιᾶς· δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην μυρίων παραρτημάτων ὅπως αἱ εὐρωπαϊαὶ ἐπίσης εὐκόλως καὶ ἀποδύονται· διότι, φθάνει νὰ λύσῃσι τὴν ζώνην τῶν, καὶ πάντα διαλύονται ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθησαν.

Ἡ ζώνη αὕτη εἶναι πολυτελεστάτη, διαπεποικιλμένη μὲ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα, μὲ μαργαρίτας καὶ μὲ ἀδάμαντας.

Καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοί, ὅλοι κρατοῦσι ῥιπίδια· αἱ γυναῖκες ἔχουσι καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας τὴν κεφαλὴν γυμνήν· μόνον δὲ ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους φοροῦσι παχὺν ἀλλὰ κομψὸν πῆλον, ὅστις σκεπάζει τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, εἶναι ἀνασηκωμένος εἰς τὰ πλάγια καὶ συνδέεται ὑπὸ τὸν πώγωνα.

Καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἔχουσι τὴν κεφαλὴν γυμνήν. Διὰ νὰ προφυλάττωνται δὲ ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ φλογεροῦ ἡλίου κρατοῦσι σκιαδεῖα, ἡ ἀλεξήλια ὅπως πολλοὶ λέγουσι σήμερον. Τὰ σκιαδεῖα ὅμως τὰ προφυλάσσοντα τὰς εὐγενεῖς κεφαλὰς κρατοῦνται ἀπὸ ὑπηρέτας. Τὰ τῶν γυναικῶν ὁμοιάζουσιν ὡς ἡμίκλειστα· καὶ ὅταν ἔχωσιν ὑπ' αὐτὰ τὰς κεφαλὰς τῶν νομίζεις ὅτι φέρουσιν ἀνάποδα πιθάρια.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—οοο—

Εἰς Θρήνον

ἐπὶ τοῦ τάφου

τοῦ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΖΑΛΑΚΩΣΤΑ.

—ο—

Sur l'aile de la mort mon âme au ciel s'envole
Je vais où leur instinct emporte nos desirs;
Je vais où le regard voit briller l'espérance;
Je vais où va le son, qui de mon luth s'élance;
Où sont allés tous mes soupirs!

LAMARTINE.

Ὅταν εἰς κλίνην βρασάνων σ' ἐπάτῃ ὁ ποῦς τοῦ θανάτου,
Κ' ἔβλεπες ἴσως μακρὰν σου τὸ χεῖνον τοῦ τάφου σου στόμα,

ἴσως μειδιᾶμα ἐν τὰ ὠχρά σου διέπτελε χεῖλη, . . .

Κ' ἕνα παλμὸν εὐφροσύνης ἠσθάνθη τὸ κρῶν σου στήθος,

ἴσως ἠκόντισεν βλέμμα φειδῶν τ' ἀπλανῆ ὀμματὰ σου!

ἴσως, Γεώργιε, εἶδες ἐπὶ Χερουδαίμ νὰ σκιάζουσιν

Μετὰ χρυσᾶ τῶν περὰ τὴν ψυχρὰν τοῦ θανάτου σου κλίνην,

Καὶ σ' ἀπεκοίμισαν μ' ἐν τῶν βαυκάλισμα, ὅπως πολλάκις

Τὰ ἀπεκοίμισας σὺ, ὅταν ἦσαν μικρὰ ἐπὶ βρέφει! . . .

ἴσως ἐκπνέων ἐθαύρεις γλυκὺν ὅτι γεύσαι ὕπνον!

— ὦ! εὐτυχίας κἂν ἦτο στιγμὴ ἡ ἐσχάτη σου ὥρα,

Καὶ τὴν ἐσχάτην πνοὴν σου ἐκπνέων ὑπῆρξες εὐδαίμων.

Μίχρη πυθμένος κενώσας τὸ πῆμα δεινῶν καὶ πικρίας,

Εὔρες ἐντὸς τῆς ἰλὺς ῥανίδα κἂν μέλιτος μίαν,

Καὶ τῶν ἐπτά σου ἀγγέλων ἡ θεὰ ἀπέκρυφεν ἴσως

Τὴν ἀποτρόπαιον καὶ εἰδεχθῆ τοῦ θανάτου σου ὕψιν.

— Ναί! πλὴν καὶ τοῦτο θά ἦτο πολλὴ δι' εἰς εὐτυχία!

Δὲν μᾶς ἀφίνει εὐκόλως ἡ μοῖρα ἐκστάσεων ὥρας,

Οὐτ' ἐπιτρέπαι στιγμὰς ἀμειβεῖς πικριῶν νὰ γευθῶμεν·

Τίς οἶδεν, ἄν, ὅταν σὺ, τῶν ἐπτά σου θανόντων ἀγγέλων

Βλέπων φειδῶς τὰς σκιάς ἐλησμέναις τὸ νόημα τοῦ πόνου;

Τίς οἶδεν, ἂν δὲν σ' ἐφώνει ὁ ὕδατος ζῶν ἀγγελὸς σου,

Καὶ εἰς τὰ νέα του χεῖλη τὴν φλέγουσαν χεῖρά σου θλίβων,

Δὲν σ' ἀνακάλει παρὸν θλιβερόν, θλιβερότερον μέλλον;

Τίς οἶδεν, ἐν τῆς καλῆς σου συζύγου ἐν κρύφον δίκρυ,

Πῆπτον ἀπὸ τοῦ ὕγρου ὀφθαλμοῦ τῆς ἐπὶ τῆς μορφῆς σου,

Ἐκ τῶν στηθῶν σου βαρὺν, ἀλγεινὸν σπενχυμὸν δὲν ἀπέσπα;

— ὦ! καὶ εἰς τοῦ τάφου τὸ χεῖλος λοιπὸν δὲν σ' ἀπῆκεν ἡ
μοῖρα;

Εἴμαρτο δάκρυ πυρὸς νὰ ὑγράνῃ τὸ ὄμμα σου δύν,

Καὶ μηδεμίαν χαρὰς σου στιγμὴν νὰ γευθῇς ἄνευ λύπης;

Σ' εἴμαρτο τάφους ἐπτά ν' ἀναρύξης, ταλαίπωρε φίλε, . . .

Τέκνα ἐπτά προσφιλῆ εἰς τὸ βάθος τῆς κάλπης νὰ ῥίψης,

Καὶ τοῦ ὕδατος σου τέλος αἱ χεῖρες τὸν σὸν ν' ἀνασκάψουν!

.

Πῶς σκληρὰ εἴμαρμένη γεννώμενον σὲ κατηράσθη;

Τίς φθονερὸς τῶν ἰχνῶν σου κατόπιν ἐθάδιζε δαίμων,

Καὶ τῆς πικρίας τὸ ὄξος σ' ἐπόπιζε, μόλις γελῶντα;

Τίς; . . . ὦ! ὁ δαίμων ἐκεῖνος, ὁ πᾶν τὸ ὠχρὸν μαρμαίρων,

Ὁ διαλύων μὲ μίαν πνοὴν τοῦ στιγμᾶς εὐτυχίας,

Ὁ ὑπὸ μάλης τὸ πλῆρες κρατῶν τῶν δεινῶν μας δοχεῖον,

Καὶ ἐξ αὐτοῦ τοὺς θνητοὺς εἰς εὐρεῖαν ποτίζων φάλην.

Ὁ ἐπιχαίρων εἰς ἄλλους κραυγὰς, εἰς λυγροὺς στεναγμούς,

Ὁ μ' ἀγωνίας κραυγὰς κοιμιζόμενος καὶ ἀφρυπνῶτων

Τὴν πανυστάτην πνοὴν μας ῥοφῶν ὡς τερπνὴν ἀμβροσίαν,

Καὶ εἰς τὸ δύν μας ὄμμα τερπόμενος ν' ἀντανακλάται

Ἡ ἀπαίσια, ἀλλὰ μειδιῶσα μερμή του, . . . — Ἡ μοῖρα!

ὦ! ναί, ἡ μοῖρα, . . . ἐν φάτμ' ἀποτρόπαιον πλὴν καὶ
(ὕπαρχον.

Τὸ καταρώμεθα ὅλοι, τὰ χεῖλη μας τὸ βλαστημοῦσιν,

Ὅμως εἰς μέτρη, . . ἐνὶ βλαστημαὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ
(γλώσσα,

Σχίζει τὰ χεῖλη αὐτῶν σιδηροῦς ὁ βαρὺς χαλινός της!

— Ἐνῆκα ὅρα γ' ἡμῶν τὸ φρικτὸν αὐτὸ πᾶσιμα ἐπλάσθη,

Ἡ μήπως χάριν ἐκείνου οἱ ἄνθρωποι πάντες ὑπάρχουν,

Ὅπως ὑπάρχει βορὰ διαρκὲς εἰς ἐν ἀπίστην τέρας; . . .

ἴσως τὸ δεύτερον!

.

ὦ! σ' ἐθρηνήσαμεν ὅλοι, Γεώργιε, . . φίλιον ὄμμα